

Sygn. akt II K 365/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lipca 2019 roku.

Sąd Rejonowy w Golubiu-Dobrzyniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Karolina Głazińska-Izdebska

Protokolant: st. sekr. sądowy Barbara Dera

w obecności oskarżyciela Prok. Rej. ---

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2019 roku, 9 maja 2019 roku, 28 czerwca 2019 roku

sprawy **M. B. (1)**

córki C. i J. z domu N.

ur. (...) w K.

oskarżonej o to, że:

1) w okresie od nieustalonego dnia stycznia 2018 roku do 7 maja 2018 roku w miejscowości N., gmina K. przywłaszczyła mienie w postaci telewizora marki F. wartości 700 złotych na szkodę A. D.;

tj. o przestępstwo z art. 284 § 1 kk

2) w dniu 7 maja 2018 roku w miejscowości N., gmina K. podczas interwencji policji posłużyła się jako autentyczną datowaną na dzień 3 października 2016 roku umową przekazania telewizora, na której został podrobiony podpis A. D. okazując dokument policjantowi Komendy Powiatowej Policji w G. (...)

tj. o przestępstwo z art. 270 § 1 kk

ORZEKA:

I. uznaje oskarżoną M. B. (1) za winną tego, że w okresie od 4 lutego 2018 roku do 7 maja 2018 roku w miejscowości N., gmina K. przywłaszczyła mienie w postaci telewizora marki F. wartości 768 złotych na szkodę A. D., tj. występku mniejszej wagi z art. 284 § 3 kk w zw. z art. 284 § 1 kk i za to na mocy art. 284 § 3 kk zw. z art. 34 § 1 i § 1a pkt 1 kk w zw. z art. 35 § 1 kk wymierza jej karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

II. uznaje oskarżoną M. B. (1) za winną czynu zarzucanego jej w punkcie 2. aktu oskarżenia tj. przestępstwa z art. 270 § 1 kk i za na mocy art. 270 § 1 kk w zw. z art. 34 § 1 i § 1a pkt 1 kk w zw. z art. 35 § 1 kk wymierza jej karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

III. na mocy art. 44 § 2 kk orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci znajdującej się w aktach sprawy umowy przeniesienia własności telewizora,

IV. na mocy art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 i § 3 kk w miejsce jednostkowych kar ograniczenia wolności orzeczonych w punktach I i II wyroku wymierza oskarżonej M. B. (1) karę łączną 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności polegającą

na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

V. zasądza ze Skarbu Państwa na rzecz adw. M. (...) W. (...) kwotę 588,00 zł (pięćset osiemdziesiąt osiem złotych) plus podatek VAT tytułem nieuiszczonych kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu,

VI. zwalnia oskarżoną M. B. (1) od obowiązku uiszczenia opłaty sądowej, zaś wydatkami poniesionymi w sprawie obciąża Skarb Państwa.

II K 365/18

UZASADNIENIE

A. D. i M. B. (1) od 2011 r. żyli w nieformalnym związku. W grudniu 2017 r. rozstali się, w związku z czym A. D. wyprowadził się z mieszkania zajmowanego razem z partnerką. Zabrał ze sobą tylko podręczne rzeczy. W mieszkaniu został, między innymi, jego telewizor marki F. o wartości 768 zł, który kupił w 2016 r. za 1300 zł. 4 lutego 2018 r. A. D. zwrócił się do byłej partnerki o wydanie telewizora, jednak M. B. (1) odmówiła. W związku z tym zgłosił interwencję Policji. Po przyjeździe patrolu M. B. (1) oświadczyła, że posiada dokument, w którym A. D. zrzekł się telewizora na jej rzecz w zamian za pieniądze, które od niej pożyczył. Dokument ten nie został okazany, telewizor nie został zwrócony. Jednocześnie A. D. zaprzeczył aby kiedykolwiek podpisywał z M. B. (1) jakąkolwiek umowę. Po interwencji Policji A. D. rozmawiał z byłym mężem M. B. (1) – W. (...), który oświadczył mu, że dowiedział się od swojego syna M. B. (2), że M. B. (1) wspólnie ze swoją siostrą J. A. podrobiły podpis na oświadczeniu dotyczącym zrzeczenia się przez A. D. własności telewizora na rzecz M. B. (1) w zamian za umorzenie długu. W związku z powzięciem tej informacji postanowił ponownie udać się do byłej partnerki po odbiór własności. Wspólnie z nim pojechał funkcjonariusz Policji. Podczas wizyty M. B. (1) okazała policjantowi umowę z 3 października 2016 r. w której A. D. przekazał na rzecz M. B. (1) telewizor marki (...) (...) za dług zaciągnięty 5 maja 2016 r. w kwocie 600 zł. Umowa została podpisana imieniem i nazwiskiem A. D.. Podpis ten nie jest autentycznym podpisem A. D.. M. B. (1) nigdy nie pożyczała swojemu partnerowi pieniędzy w kwocie 600 zł.

Dowód:

- notatka urzędowa – k. 1,
- zeznania świadka A. D. – k. 2v-3, 119
- protokół przeszukania wraz ze spisem i opisem rzeczy – k. 6-8,
- umowa z 03.10.2016 r. – k. 9,
- zeznania świadka W. B. – k. 15,
- opinia z zakresu klasycznych badań dokumentów wraz z opinią uzupełniającą – k. 41-45, 147-148
- rejestr interwencji policji – k. 69-73,
- krótki raport działań – k. 73-75,
- zeznania świadka P. Z. – k. 77,
- zeznania świadka W. C. – k. 83, 141v,
- opinia w sprawie wyceny ruchomości – k. 127-129.

Oskarżona M. B. (3) z domu O. – rozwiedziona, matka trójki dzieci, wykształcenie zawodowe, z zawodu szwaczka, bezrobotna, utrzymuje się ze świadczeń alimentacyjnych w kwocie 1000 zł, zasiłku rodzinnego w kwocie 547 zł, zasiłku

z programu 500 plus w kwocie 1000 zł, dodatku mieszkaniowego w kwocie 339,70 zł oraz zasiłku okresowego w kwocie 112 zł, bez majątku, niekarana sędownie.

Dowód:

- informacja z K. – k. 54,
- dane osobopoznawcze – k. 61,
- dane oskarżonej – k. 117.

Oskarżona M. B. (1) przesłuchana w toku postępowania przygotowawczego nie przyznała się do zarzucanych jej czynów i wyjaśniła, że A. D. przekazał jej telewizor za dług, gdyż wcześniej udzieliła mu pożyczki w kwocie 600 zł. Umowa pożyczki została zawarta ustnie, w związku z czym oskarżona nie była w stanie przedłożyć żadnego dokumentu na tę okoliczność. Zamiast spłaty długu partner przekazał jej telewizor, na okoliczność czego podpisał umowę z 3 października 2016 r. Oskarżona zaprzeczyła jednocześnie, aby podrobiła podpis A. D. na tym dokumencie, twierdząc że wymieniony podpisał umowę własnoręcznie w jej obecności (k. 58, 66, 89). W toku postępowania przygotowawczego oskarżona również nie przyznała się do winy i podtrzymała swoje wyjaśnienia. Wskazała, że pokrzywdzony podpisując dokument był pod wpływem alkoholu.

Oceniając wyjaśnienia oskarżonej, sąd uznał je za niewiarygodne, gdyż były sprzeczne z pozostałymi dowodami zebranymi w sprawie, w szczególności z opinią biegłego z zakresu klasycznych badań dokumentów z opinią uzupełniającą, a także z zeznaniami pokrzywdzonego. Należy wskazać, że oskarżona w swoich wyjaśnieniach oparła się przede wszystkim na umowie dot. przekazania jej telewizora, kategorycznie twierdząc, że oskarżony podpisał ten dokument w jej obecności. Pokrzywdzony temu zaprzeczył, co znalazło potwierdzenie w opinii sporządzonej przez biegłego, który bez najmniejszych wątpliwości stwierdził, że podpis na tej umowie nie jest autentycznym podpisem A. D.. Ponadto z zeznań tego świadka wynikało, że oskarżona nigdy nie udzieliła mu pożyczki, wskazując że oskarżona nigdy nie pracowała, że to on ponosił koszty utrzymania ich rodziny. Zeznania pokrzywdzonego były dla sądu spójne i logiczne, zatem wiarygodne. Opinia biegłego również była dla sądu dowodem wiarygodnym, ponieważ została sporządzona przez osobę posiadającą wiadomości specjalne z zakresu badania pisma. Ponadto żadna ze stron nie kwestionowała płynących z niej wniosków. Na uwagę zasługuje również niekonsekwencja w zeznaniach oskarżonej. Oskarżona wprawdzie wskazała, że szybko nakreśliła treść umowy, która od razu została podpisana przez pokrzywdzonego. Oskarżona nie wspominała nic odnośnie tego, że pokrzywdzony znajdował się pod wpływem alkoholu (k 58). Dopiero przed sądem, zwróciła uwagę na konieczność dopuszczenia dowodu z uzupełniającej opinii biegłego z uwagi na fakt, że pokrzywdzony w chwili podpisywania umowy był pod wpływem alkoholu, dodała wówczas nawet, że chciała sporządzić umowę w dwóch egzemplarzach, ale pokrzywdzony nie chciał.

Na podstawie zeznań świadka W. C., który 7 maja 2018 r. przeprowadził interwencję policji w miejscu zamieszkania ustalono, że w dniu interwencji oskarżona posłużyła się umową przeniesienia własności telewizora, aby go nie oddawać pokrzywdzonemu. Zeznania te były dla sądu wiarygodne, bowiem były spójne i logiczne, a ponadto znalazły potwierdzenie w dowodzie w postaci umowy przenoszącej własność zatrzymanej w trakcie interwencji, w protokole przeszukania wraz ze spisem i opisem rzeczy, z którego wynika, że podczas interwencji zatrzymano tę umowę oraz w notatce urzędowej. Należy wskazać, że autentyczność dowodu w postaci protokołu przeszukania wraz ze spisem i opisem rzeczy, w którym zatrzymano fakt zatrzymania umowy nie była kwestionowana przez strony, zatem sąd nie miał podstaw, aby odmówić wiarygodności temu dowodowi.

W oparciu o opinię komornika sądowego M. K. sąd ustalił, że telewizor należący do pokrzywdzonego w styczniu 2018 r. był warty 768 zł. Oskarżona próbowała podważyć ustaloną wartość telewizora. Na okoliczność tę przedłożyła wydruki ogłoszeń internetowych, których przedmiotem był taki sam telewizor. W ocenie sądu przedłożone wydruki nie były w stanie zdyskredytować opinii komornika. Należy podkreślić, że komornik, z uwagi na doświadczenie w związku z wykonywanymi czynnościami zawodowymi, posiada niezbędne umiejętności aby ustalić realną wartość ruchomości.

Ponadto trzeba podkreślić, że nie sposób było ustalić, że telewizory stanowiące przedmiot ogłoszeń były w takim samym stanie co telewizor pokrzywdzonego.

Na podstawie zeznań P. Z., funkcjonariusza Policji ustalono, że 4 lutego 2018 r. pokrzywdzony zgłosił potrzebę przeprowadzenia interwencji policji w związku z odmową wydania mu jego rzeczy. Zeznania te były wiarygodne bowiem również były spójne i logiczne, a ponadto znalazły potwierdzenie w dokumentach w postaci rejestru interwencji policji oraz krótkiego raportu działań. Autentyczność tych dowodów nie stanowiła przedmiotu sporu.

W przedmiotowej sprawie na wniosek oskarżonej sąd przesłuchał w charakterze świadka N. B.. Wbrew zapatrywaniom oskarżonej zeznania wyżej wymienionej nie potwierdziły jednak przyjętej przez nią linii obrony. W ocenie sądu zeznania te były nielogiczne i wewnętrznie sprzeczne, dlatego niewiarygodne. Ponadto z zeznań tych wynikało, że wiedzę na temat sytuacji związanej z telewizorem świadek uzyskiwała wyłącznie na podstawie jednej rozmowy z oskarżoną, a zatem już z tego względu oceny tego dowodu należało dokonać z dużą dozą ostrożności. Warto podkreślić, że z zeznań wymienionej wynika, że podczas rozmowy oskarżona powiedziała, że pokrzywdzony przekazał jej telewizor w zamian za pożyczkę, którą oskarżona udzieliła mu w przeszłości. Świadek wskazała, że oskarżona podczas tej rozmowy pokazała jej ten telewizor. Jednocześnie świadek zeznała, że podczas tej samej rozmowy oskarżona twierdziła, że nie ma pieniędzy, gdyż pożyczyła pokrzywdzonemu jakieś pieniądze. Zatem zeznania te wskazywały, że rozmowa ta odbyła się krótko po udzielenie pożyczki, skoro oskarżona twierdziła, że z tego powodu nie ma pieniędzy. Jednocześnie podczas rozmowy kobiecie telewizor, który miał oskarżonej przekazać pokrzywdzony miał znajdować się już u oskarżonej. W ocenie sądu zeznania w tym zakresie rażą brakiem logiki. Jednocześnie warto zwrócić uwagę, że zeznania w tym zakresie są sprzeczne z umową, która miała zostać podpisana przez pokrzywdzonego. Z dokumentu tego wynika bowiem, że pożyczka została udzielona 5 maja 2016 r. a telewizor przekazany 3 października 2016 r. Następnie świadek zeznała, że telewizor został jej pokazany dopiero podczas kolejnej wizyty, kiedy oskarżona mówiła, że otrzymała zwrot długu w formie telewizora. Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, sąd odmówił wiarygodności zeznaniom wyżej wymienionemu świadka.

Reasumując, mając na uwadze przedstawiony powyżej materiał dowodowy, sąd uznał oskarżoną M. B. (1) za winną tego, że w okresie od 4 lutego 2018 roku do 7 maja 2018 roku w miejscowości N., gmina K. przywłaszczyła mienie w postaci telewizora marki F. wartości 768 złotych na szkodę A. D.. Ponadto za winną tego, że 7 maja 2018 roku w miejscowości N., gmina K. podczas interwencji policji posłużyła się jako autentyczną datowaną na dzień 3 października 2016 roku umową przekazania telewizora, na której został podrobiony podpis A. D. okazując dokument policjantowi Komendy Powiatowej Policji w G. (...).

Zgodnie z art. 284 § 1 kk, kto przywłaszcza sobie cudzą rzecz ruchomą lub prawo majątkowe, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3. W wypadku mniejszej wagi lub przywłaszczenia rzeczy znalezionej, sprawca podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku - § 3 kk.

Z kolei w myśl art. 270 § 1 kk, kto, w celu użycia za autentyczny, podrabia lub przerabia dokument lub takiego dokumentu jako autentycznego używa, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

W przedmiotowej sprawie nie mogło budzić wątpliwości, że oskarżona przywłaszczyła telewizor pokrzywdzonego. Trzeba zauważyć, że telewizor ten został nabyty przez pokrzywdzonego w czasie trwania związku oskarżonej i pokrzywdzonego, jednak oskarżona na żadnym etapie postępowania nie kwestionowała, że stanowił on własność pokrzywdzonego, o czym świadczą jej wyjaśnienia oraz treść umowy, którą oskarżona posłużyła się podczas interwencji. Jednocześnie w świetle zebranych dowodów nie budziło wątpliwości, że pokrzywdzony dwukrotnie zwrócił się o zwrot jego własności, na co oskarżona nie zareagowała. Telewizor pokrzywdzonego został przekazany przez oskarżoną dopiero podczas drugiej interwencji Policji. W opisanych okolicznościach zachowanie oskarżonej wyczerpało znamiona przestępstwa przywłaszczenia rzeczy ruchomej, o którym mowa w art. 284 § 1 kk, przy czym uzasadnionym było przyjęcie, że czyn oskarżonej stanowi wypadek mniejszej wagi z art. 284 § 1 kk z uwagi na okoliczności, w jakich telewizor znalazł się w wyłącznym posiadaniu oskarżonej, a także jego wartość.

Zachowanie oskarżonej podczas interwencji Policji dodatkowo wyczerpało znamiona występkę z art. 270 § 1 kk. W świetle zebranych dowodów nie było najmniejszych wątpliwości, że oskarżona okazała funkcjonariuszowi Policji umowę z 3 października 2016 r. dotyczącą przeniesienia na jej własność telewizora pokrzywdzonego, na której został podrobiony podpis pokrzywdzonego, jako autentyczny dowód potwierdzenia własności. Sąd nie miał przy tym najmniejszych wątpliwości, że działanie to było w pełni świadome, skoro oskarżona z uporem twierdziła, że była naocznym świadkiem podpisania tego dokumentu przez oskarżonego. Skoro jednak tak nie było, musiała wiedzieć, że dokument ten nie jest autentyczny.

Uznając winę oskarżonej w zakresie pierwszego czynu, sąd na mocy art. 284 § 3 kk zw. z art. 34 § 1 i § 1a pkt 1 kk w zw. z art. 35 § 1 kk wymierzył jej karę 6 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. W zakresie drugiego z czynów zarzucanych oskarżonej, sąd na mocy art. 270 § 1 kk w zw. z art. 34 § 1 i § 1a pkt 1 kk w zw. z art. 35 § 1 kk wymierzył jej karę 6 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

Jednostkowe kary ograniczenia wolności na mocy art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 i § 3 kk połączono węzłem kary łącznej w wymiarze 8 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

W przekonaniu sądu zarówno kary jednostkowe jak i kara łączna – tak co do rodzaju, jak i wymiaru – w sposób adekwatny uwzględniają stopień winy i społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez oskarżoną. Oskarżona mimo wyraźnych poleceń pokrzywdzonego nie chciała zwrócić mu jego własności. Aby zapobiec konieczności zwrotu telewizora w obecności policjanta, oskarżona posłużyła się spreparowaną umową przekazania własności. Tym zachowaniem oskarżona zmanifestowała zupełny brak poszanowania obowiązujących norm prawnych i społecznych. Zdaniem sądu o ile wyżej opisane okoliczności należy ocenić jako naganne, sąd dostrzegł podstawy do orzeczenia wobec oskarżonej kary wolnościowej. Sąd skłonił się ku takiej karze w szczególności mając na uwadze w szczególności dotychczasową niekaralność oskarżonej. Sąd pozostaje w przekonaniu, że opisane zdarzenia miały w życiu oskarżonej charakter incydentalny i wymierzona kara wpłynie na nią dyscyplinująco, skutecznie odwołując ją od dalszych tego typu zachowań w przyszłości. W tym stanie rzeczy wymiar kary pozbawienia wolności byłoby reakcją nieadekwatną. Zdaniem sądu orzeczonej kara powinna odnieść również efekt ogólnoprewencyjny, wskazując, iż zachowanie niezgodne z prawem spotkało się ze zdecydowaną i dolegliwą reakcją. Orzekając wobec oskarżonej karę ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, sąd zwrócił uwagę, że oskarżona jest osobą pozostającą bez zatrudnienia. Zatem będzie miała możliwość wykonania kary a takiej formie. Wymiar godzinowy kary został jednocześnie ustalony na najniższym przewidzianym ustawowo poziomie, co nie będzie kolidowało z wychowywaniem przez oskarżoną dzieci.

Zgodnie z treścią art. 44 § 2 kk sąd orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci znajdującej się w aktach sprawy umowy przeniesienia własności telewizora, która posłużyła oskarżonej do popełnienia przestępstwa. Umowa ta została opatrzona nieautentycznym podpisem oskarżonego, a zatem powinna zostać wyeliminowana z obrotu prawnego.

Kierując się brzmieniem § 17 ust. 2 pkt 3 w zw. z § 4 ust. 3 w zw. z § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1714) sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. Z. kwotę 588 złotych plus podatek VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu.

O kosztach procesu orzeczono po myśli art. 624 § 1 kpk, zwalniając oskarżoną od obowiązku uiszczenia opłaty sądowej zaś wydatkami obciążono Skarb Państwa. Rozstrzygnięcie w tej części uwzględnia sytuację majątkową oskarżonej. Oskarżona jest osobą bezrobotną, nie posiada żadnego majątku. W tym stanie rzeczy za zasadny należy przyjąć wniosek, że oskarżona nie jest w stanie uiścić kosztów procesu, a ich egzekucja okazałaby się bezskuteczna.